

Arrest

nr. 151 427 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X,
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 4 april 2012 wordt voornoemde aanvraag aangevuld.

Op 2 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij voornoemde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.03.2012 (en de aanvulling van 04.04.2012) werd ingediend door:

S., S. geboren te A. op (...)

en echtgenote S., M. geboren te (...) op (...)

en kinderen S., K. geboren (...)

S., A. geboren op (...)

S., K. geboren op (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds november 2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, een attest van inburgering voorleggen, duurzame bindingen en een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, werkbereid zijn, zicht op werk (zouden) hebben en de vrouw een tewerkstellingsattest van (...) voorlegt en daar ook gewerkt heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat een terugkeer tot gevolg zal hebben dat verzoekster haar tewerkstelling zal verliezen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang de asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar behoeften te voorzien.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zij één en ander kunnen toelichten in het kader van een persoonlijk onderhoud op de Commissie van Advies voor Vreemdelingen; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd en dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen vroegen op 16.11.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 05.04.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk iets minder dan 1 jaar en 5 maanden—was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen jps o facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, noch dat zij vallen onder de uitsluitingsgronden omschreven in art. 55/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dat een terugkeer leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem, hetgeen ze niet meer zouden kennen, vormt geen buitengewone omstandigheid, daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering impliceert en anderen in dezelfde situatie ook met deze problemen worden geconfronteerd waardoor dit voor hen op zich geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van diverse artikelen van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, o.m. artikel 3, 12, 16 en 28; dient onderstaande te worden gesteld;

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Artikel 12 wordt gerespecteerd doordat de kinderen hun mening hebben kunnen uiten in de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders voor zichzelf en hun kinderen. In deze aanvraag hebben de kinderen alle feitelijke informatie kunnen verschaffen die zij wensten en kunnen staven met nuttige stukken. Ook nadien was het voor de kinderen mogelijk bijkomende elementen aan te brengen. Artikel 12 IVRK stelt dat de gelegenheid te worden gehoord dient te geschieden op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Gezien de hoorplicht niet speelt bij een beslissing nopens een aanvraag om machtiging tot verblijf (onderhavige administratieve beslissing berust immers niet op het persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst) berust er geen verplichting de kinderen nadat deze hun mening reeds hebben kunnen uiten via de aanvraag en eventuele latere stukken ook nog eens mondeling te horen.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 16 van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen. Ook dient te worden opgemerkt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Hetzelfde gaat op voor art. 28 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind recht op onderwijs heeft. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar het recht op onderwijs niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst: betrokkenen tonen immers niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor een terugkeer omwille van de gekende problemen en dat zij daardoor aldaar geen normaal en veilig leven kunnen leiden doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen

niets meer zouden hebben om te kunnen overleven en zich in een sociaal en financieel zwakke/kwetsbare situatie zouden verkeren, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekers op 7 mei 2012.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De advocaat van verweerder legt ter terechtzitting een nota met opmerkingen neer. De Raad stelt dan ook vast dat de nota met opmerkingen laattijdig werd ingediend en weert deze uit de debatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen hetgeen volgt:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpen verzoekers de volgende middelen tot nietigverklaring op:

Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel: schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

- Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manier en dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en hun kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds november 2009 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoekers en dat de duur van de asielprocedure (een jaar en vijf maanden) niet als onredelijk lang kan worden beschouwd; en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat dit geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering:

("De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds november 2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, een attest van inburgering voorleggen, duurzame bindingen en een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, werkbereid zijn, zicht op werk (zouden) hebben en de vrouw een tewerkstellingsattest van (...) voorlegt en daar ook gewerkt heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...) blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 2 mei 2012 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 12 maart 2012 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 12 maart 2012 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers verhinderen in hun land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Armenië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrestNr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun vlucht uit Armenië omdat zij daar dreigen het slachtoffer te worden van vervolgingen; hun langdurig verblijf in België; hun verregaande integratie in het land dewelke wordt aangetoond aan de hand van diverse voorgelegde aanbevelingsbrieven van Belgische burgers; het gegeven dat hun kinderen sinds november 2009 ononderbroken naar school gaan alwaar zij uitstekende schoolresultaten behalen en het feit dat

verzoekers concreet uitzicht hebben op een vaste, duurzame tewerkstelling etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962,11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)

schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoekers brachten voldoende elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert november 2009 tot op heden ook een verregaande integratie aangetoond wordt.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst, waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds hun asielaanvraag in november 2009), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kinderen.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Daarom dat een ontvankelijk-verklaring van verzoekers aanvraag cfr. art. 9bis Vw. dd. 12 maart 2012 , ingediend bij de Burgemeester van de Stad Tienen, een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Gelet op de door verzoekers uitgewerkte argumenten in hun verzoekschrift dd. 12 maart 2012, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet ontvankelijkheid dd. 2 mei 2012 te worden vernietigd."

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekers uiten kritiek op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in*

casu nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers tevens de schending aanvoeren.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoekers geven aan dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering waarbij de door hen ingeroepen elementen ten gronde, met name de integratie van verzoekers en hun kinderen in de Belgische samenleving, het verblijf van verzoekers in België sinds november 2009, de tewerkstellingsmogelijkheid en werkbereidheid niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoekers beperken zich tot het herhalen van bepaalde elementen, zoals (de duur van) de asielprocedure, *“hun vlucht uit Armenië omdat zij daar dreigen het slachtoffer te worden van vervolgingen; hun langdurig verblijf in België; hun verregaande integratie in het land dewelke wordt aangetoond aan de hand van diverse voorgelegde aanbevelingsbrieven van Belgische burgers; het gegeven dat hun kinderen sinds november 2009 ononderbroken naar school gaan alwaar zij uitstekende schoolresultaten behalen en het feit dat verzoekers concreet uitzicht hebben op een vaste, duurzame tewerkstelling etc.”* die zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden aanvoerden. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk op een afdoende wijze wordt gemotiveerd omtrent voornoemde elementen en dat verzoekers nalaten de concrete motivering hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien, in de mate dat niet elke aangegeven nuance wordt opgenomen in de motivering, betekent dit niet *ipso facto* dat de motivering niet correct en draagkrachtig zou zijn.

Waar verzoekers aangeven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering van de beslissing en betogen dat de door hen aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden, geven verzoekers aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

In zoverre verzoekers verweerder verwijten niet te zijn overgegaan tot een onderzoek ten gronde, verwijst de Raad naar het hoger gestelde inzake de te onderscheiden ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase bij het onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en wordt er op gewezen dat verweerder *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaart om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van deze wetsbepaling worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid daarover zich geenszins opdringt.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan. Voorts voeren verzoekers een algemeen betoog dat niet alle concrete en individuele gegevens uit het dossier op een zorgvuldige manier in alle objectiviteit zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk voldoende in acht zouden zijn genomen, doch maken verzoekers in het licht van hun algemeen betoog niet op concrete wijze duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig

heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding of ten onrechte bepaalde elementen niet zouden zijn betrokken bij de besluitvorming.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren en hieromtrent betoog voeren, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoekers brengen geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS